

[Ole Bjørn Kraft.]

lukkede sig, endnu havde stået åbne. Ligeledes er det min opfattelse, at der hengik for lang tid efter rundbordskonferencen, inden regeringen aktivt søgte at føre dens resultater ud i livet.

På to områder åbnede rundbordskonferencen i London udsigt til resultater, der dog i nogen måde kunne styrke sydslesvigerne og vor stilling. Jeg tænker på løftet om en aktiv engelsk indsats for at søge flygtningepresset, der er en så stor byrde, åndeligt og materielt, for sydslesvigerne og indebærer farlige fremtidsudsigter for Danmark, lettet, og på tilsagnet om, at England ville formidle en konference under engelsk forsæde med det formål at søge frihedsrettighederne i Sydslesvig sikret i den slesvig-holstenske forfatning.

Da jeg formede min tale til i dag, havde jeg tænkt mig at spørge regeringen, om det ikke var muligt for den at give os meddelelser, der kunne vise, at arbejdet for flygtningenes fjernelse ikke var gået i stå, men havde udsigt til resultater. Til min glæde ser jeg i dag i bladene meddelelse om, at det er lykkedes for den kommission af besættelsesmagterne, som blev et resultat af rundbordskonferencen, at nå frem til en ordning, hvorved vi kan have håb om, at en meget betydelig del af flygtningene i Sydslesvig nu kan blive fjernet og dermed trykket lettet.

Jeg håber, at den højtærede statsminister, der jo repræsenterer udenrigsministeren, er i stand til at give os måske lidt fyldigere oplysninger eller under alle omstændigheder at bekræfte disse pressemeddelelser, som jeg er overbevist om vil blive modtaget med stor glæde overalt i Danmark og Sydslesvig.

Konferencen i Kiel er nylig begyndt, og jeg er overbevist om, at den følges med den største opmærksomhed af vort folk. Bag de ønsker, som sydslesvigerne her har ført frem, står en enig dansk opinion. Konferencens resultat, den forståelse, der vil blive vist de danske ønsker, som det skulle være en selvfølge at se opfyldt i enhver demokratisk stat, vil blive bestemmende for en dansk vurdering af, om den slesvig-holstenske regering mener det alvorligt med sin demokratiske indstilling, og kan derigennem komme til at udøve betydningsfuld påvirkning af hele vort forhold til denne regering

og af forholdet i grænselandet i det hele taget.

Jeg har tillid til, at den engelske regering, der gennem sin militærguvernør har forsædet i denne konference, deler vort ønske om en løsning af denne side af det slesvigske problem, og at man fra engelsk side vil gøre, hvad der er muligt, både for at konferencen når frem til tilfredsstillende positive beslutninger, og — håber jeg — for at tilvejebringe garantier for, at disse eventuelle beslutninger kan blive gennemført og opretholdt. Jeg tvivler ikke om, at Englands demokratiske samvittighed her vil være vågen.

Må jeg i tilslutning til, hvad jeg allerede har sagt om det sydslesvigske problem, understrege, at som man i England har anerkendt denne befolknings ret til at leve under sin gamle danske kultur, således er det vor pligt gennem vor økonomiske bistand og på anden måde at gøre det muligt for den slesvigske befolkning at leve under denne danske kultur i så stor udstrækning, som den selv ønsker det, og på en sådan måde, at det er tilfredsstillende for den danske kulturudvikling i landsdelen. Jeg er tilfreds med, at det samme synspunkt synes at være fremherskende hos regeringen, og at vi vil være rede til også i denne rigsdag at yde de økonomiske bevillinger, nu og fremover, som her vil være nødvendige.

Jeg har nu talt om de mere udadvendte spørgsmål. Indadtil er det vor største opgave at tilvejebringe et varigt grundlag for levefodens højnelse.

Det konservative folkeparti har vedvarende gjort sig til talsmand for den opfattelse, at al fremdrift i samfundet beror på, om man gennem den økonomiske politik evner at appellere til de sunde og solide økonomiske egenskaber, der er nedlagt i den menneskelige natur: virkelyst, arbejdsomhed, opfindsomhed og sparsommelighed. Jo mere samfundet ved skatter og restriktioner begrænser disse egenskabers mulighed for at komme til udfoldelse, i jo højere grad afskærer det sig fra at nyde de frugter, mennesket besidder evnen til at skabe. Det er på baggrund heraf, at vi på pengepolitikens område har hævdet, at det gjaldt om at genvinde tilliden til pengenes værdi, således at den naturlige private opsparingsvilje kan komme til ud-